

en Gang igen at more mig rigtigt . . . saadan solidt! Vil De have mig med?»

»De tager vist fejl, Hr. Sidenius . . . Det er vist ikke længer noget for Dem.«

»Sikke noget Sludder! Ikke længer noget for mig! Hvad skal det sige? . . . Bliv nu ikke straks saa kalkunsk, Madam Olufsen! Jeg forlanger ikke en Gang at komme med paa Vognen, . . . vi mødes ombord. Er det hørt?»

Han sprang op og stillede sig foran hende med skrævende Ben og begge Hænder plantede i Siden.

»Er det hørt?» gentog han.

Madam Olufsen maatte tilsidst smile, saa tungt hendes Hjærte end var; — hun kunde aldrig modstaa ham, naar han var i sit mest overgivne Humør. Og pludselig — før hun formaaede at afværge det — greb Per hende med begge Hænder om Livet og svang hende rundt i Stuen.

»Leve Gemytligheden, Madam Olufsen!« sagde han.

Men næppe havde hun skubbet ham fra sig og var forsvunden ud af Døren, før hans Ansigt skiftede Udtryk. Ud af hans egne, sidste Ord skød der et Minde, en hastig Erindring, der slog ham om Ørene med Flauhed. Det var Neergaards spottende Ytringer om hin Æventyrets Svinedreng, der drog ud i Verden for at vinde et Kongerige men hvert Øjeblik saa' sig tilbage og til syvende